

נרינגה ונגליס

ליטא

בחוף הים הבלטי, קרוב לשפך הנהר ניימן חי דייג עם אשתו. הרבה זמן לא היו להם ילדים, אך בסוף נולדה להם בת. שוכבת בעריסה, לבנה וסמוקה, בריאה וחזקה, חמודה ושמחה כמו השמש שמשתקפת בבוקר בגלי הים הבלטי. קראו לה ההורים נרינגה. השנים עברו מהר ונרינגה בגרה וגדלה. נעשתה גבוהה יותר מעץ האורן הגבוה ביותר, עיניה כחולות כמו שמי הקיץ, צמות זהובות ארוכות כשלושים רגל, מטולטלות כמו הנהר ניימן ביום רוח. ולבה של נרינגה טוב. קורה שאדם שוקע בחולות שפת הים, ונרינגה מוציאה אותו יחד עם הסוס והעגלה. ואם סערה קמה בים, תתפוס ספינה ודוחפת אותה לחוף, עוד מעט תזרוק אותה על הסלעים, ונרינגה נכנסת לים, ובלי מאמץ תופסת את שרשרת העוגן ומוציאה את הספינה לחוף. לכן גם הספנים לא פחדו מסערות שקמו בשפך של ניימן. הם ידעו כי נרינגה בסביבה. והיו מביאים לה מתנות לרוב - משי, פנינים, בדים, אבזמי חגורה זהובים, טבעות, צמידים. ואת טוב לבה פרסמו בכל העולם.

כשסערה דוחפת סירות הדייגים מהים הפתוח אל החוף,
כשהיא הופכת את סירות יחד עם הדייגים והדגה, מי בא
לעזור לדייגים? נרינגה.

היא מוציאה את הדייגים מהמים, סוחטת מים
מהרשתות, שופכת מים מהסירות ומוציאה את הדייגים
לחוף לייבוש.

ובמזג אוויר שקט הייתה נרינגה יוצאת לדוג עם הדייגים.
הדייגים שטים בסירות, ולפניהם הולכת נרינגה, הגלים
הגדולים נפתחים לפניה ועל גבה היא נושאת מטאטא
משלושה אורנים. הדייגים מטילים רשתות ונרינגה,
באורנים שלה, מטאטאה דגים לתוך הרשתות...
אך בשפך הנהר ניימן מזג אוויר כזה קורה רק לעתים
רחוקות. מלך הים והרוח, נחש בעל תשעה ראשים
מקים סערות בים. בא לו מצב רוח רע והוא מתחיל
להשתולל, לסעור. הוא אוהב להטביע ספינות ואנשים.
ולא מספיק לו בים, הוא גם דוחף גלים גבוהים לחוף,
מציף שדות ומרעה, שוטף בתים של הדייגים יחד עם
האנשים, עם העדרים ועם הרכוש.

יום אחד נרינגה התרחצה במי השפך של ניימן, הביטה
היטב על הסביבה והחליטה על מעשה.

היא תכננה לבנות קיר לרוחב השפך של הנהר ניימן,
להפריד בינו לבין הים הבלטי. אז בן תשעה הראשים לא
יוכל להגיע ליישובי האנשים, למרעה ולשדות, לא יטביע
אנשים וסירות הדייג.

היא אספה את הדייגים ואמרה להם:
"צריך להפריד בינינו והים הבלטי בקיר. אז יהיה לנו
מפרץ שקט, בו נוכל לדוג דגים, וגם המרעה, השדות
והבתים שלנו לא יינזקו. לא נפחד אז יותר מבעל תשעה
הראשים!"

שמחו הדייגים הצעירים:

"טוב מאוד, נרינגה, נקים קיר!"

כך אמר להם כוח הנעורים.

והזקנים הרהרו זמן רב, דנו לפי התור, ובסוף הסכימו
אף הם:

"טוב, נרינגה, נקים קיר!"

כך אמרה להם תבונת השנים.

אנשים רבים התאספו לעזרה לנרינגה. היו שבאו
בנסיעה, אחרים הגיעו רגלי או שטו בסירה. באו עם
אתים, גרזנים, מכושים וחבלים. הם יישרו הרים והוציאו
אבנים מאדמה מאות קילומטרים סביב. ונרינגה זרקה
את האבנים לתחתית הים ושפכה אדמה וחול מעליהן.
את החול היא נשאה בסינור. חולית, דיונה שלמה יכלה
להיכנס לסינור שלה. והיא מביאה חולית, שופכת אותה
למים, ומרחוק, רחוק מתרוממים גלים לגובה של בית.
זה בעל תשעה הראשים ששמע על המבצע של נרינגה.
הוא מתרגז, שולח רוחות חזקות אל בני אדם, מערבל
את מעמקי הים.

תשע-עשרה ימים ולילות נמשכה הסערה. תשע-עשר

ימים ולילות עמלו האנשים. אך כוח הרצון שלהם גבר על
הכל והם בנו קיר אדמה ארוך, ארוך ביותר, מול השפך
של ניימן, והפרידו בו בין המפרץ והממלכה של הנחש
בעל תשע הראשים.

נרינגה חזרה הביתה וישנה שלושה ימים.

וכשהתעוררה, ראתה: המפרץ שקט.

בעל תשעה הראשים הבין שלא יוכל להרוס את הקיר.
האנשים עשו אותו היטב. אך הוא לא ויתר. הוא המשיך
להשתולל בים הבלטי, להטביע ספינות, להרוג בני אדם.
נרינגה התרגזה ואמרה:

"צריך להרוג את בעל תשעה הראשים!"

בכל העולם התפרסמו דבריה של נרינגה. התחילו לבוא
אליה צעירים אמיצים, נסיכים, אבירים ובני אנשים
פשוטים. הם חיזרו אחריה אך קיבלו רק תשובה אחת:
"אתחתן רק עם זה שיהרוג את הנחש בעל תשעה
הראשים.

אך איך אפשר להרוג אותו, איך להוציא את בעל תשעה
הראשים מממלכתו? אילו מישהו ידע את שמו, היה יכול
לקרוא לו, ואז הוא היה אולי יוצא לחוף.

אנשים אמיצים רבים חזרו לביתם בלי מעש. נכון, היו גם
כאלה שהלכו לחפש את המפלצת, אבל אלה לא חזרו
כבר הביתה מעולם.

נרינגה הצטערה מאוד: האם אף אחד לא ינצח את

המפלצת בעלת תשעה הראשים, האם לא ימצא גיבור

אמיץ כזה? והיא גם התגעגעה לצעיר שיהיה חביב על לבה. לפעמים הייתה יוצאת לחוף הים, יושבת ותומכת את ראשה בידה ומתעצבת הרבה זמן. לעתים קרובות ישבה כך גם מאוחר לתוך הלילה.

יום אחד ישבה נרינגה על החולית, שמה את רגליה בים. גלים שקטים ליקקו את רגליה הלבנות, ורוח שיחקה בשערותיה. ופתאום נרינגה רואה - כאילו עננה לא עננה שטה בים. העננה התקרבה ונרינגה ראתה שזה מפרש.

אחרי המפרש הופיעה ספינה. ועוד איזו ספינה! התורנים בגובה של ששה אורנים גבוהים, ירכתיים מוזהבים, חרטום אדום, מפרשים ממשי לבן. הספינה נעצרה רחוק בתוך הים, נתקעה בקרקעית חולית, ונרינגה רואה - מהספינה יורד אביר, רחב כתפיים, יציב, חזק כמו עץ אלון.

היה זה הצייד הידוע נגליס מארץ שכנה. הוא כיסה את ארצו בנהרות ואגמים, בנה הרים וגבעות, ויערות כבר גדלו שם בעצמם. איפה שנגליס הולך האדמה שוקעת תחת רגליו, עקבותיו יוצרים אגמים. איפה שנעצר הענק, שם עולה הר.

אך גם במבצעים אחרים התפרסם נגליס. להרוג דוב זה בשבילו דבר של מה בכך, גם לצוד חזיר בר לא בעיה בשבילו. תאווים קנאו בכוחו, נמרי בר ואיילים רעדו מפחד, הסתתרו מפני המבט שלו. הוא יכול היה לצוד

אותם ביד לא מזוינת.

האנשים אהבו את נגליס. הוא עזר להם לעקור יערות, לבנות בתים מקרשים כבדים, להקים גשרים מעל נהרות רחבים. ידיעות על מעשיה של נרינגה הגיעו לנגליס והוא קרא לאנשים לחוף הים, שם בנו לו ספינה, ועכשיו הוא הגיע לשפך של ניימן. כשירד מהספינה עלו גלים בים. גל אחד הכה ברגליה של נרינגה. נרינגה בחשה במים ושלחה לנגליס גל ים גדול. הגל קפץ בשמחה וחיבק את נגליס בחגורתו. וכך הם שוחחו ביניהם בעזרת הגלים מספר פעמים. אחר כך נגליס הוציא את הספינה שלו למים רדודים ובעצמו עלה לחוף.

הוא הלך ישר לאבא של נרינגה ואמר:

"אני הצייד נגליס. תן לי את בתך לאישה!"

"הבת שלי תתחתן רק עם מי שיהרוג את מלך הים והרוחות, הנחש בעל תשעה הראשים" ענה אבא.

"טוב, אהרוג אותו."

"איך תהרוג אותו? הוא חי בים ולא יוצא לחוף. איש לא מכיר את שמו. אומרים שרק קוסם זקן אחד יודע, אך זה

חי על הר גבוה, ביער סמך, ולא ניתן להגיע אליו."

"אברר את שמו של בעל תשעה הראשים!" אמר נגליס, נפרד והלך לחפש את הקוסם הזקן.

הוא הלך הרבה ימים ולילות, דרך עמקים וביצות, מעל נהרות רחבים. כשהיה רעב צד חזירי בר ויעלים, את הצמא הרווה ממעיינות הרריים, ונח בצל עצים רחבי

הצמרת. בסוף הגיע נגליס להר גבוה, מכוסה כולו ביער חשוך ובפסגה עלה עשן קטן. הוא עלה על ההר הזה וראה: ליד האש יושב איש זקן, כולו מכוסה אזוב, כמו גדם עץ ישן מאוד.

אומר לו נגליס:

"אני צייד נגליס. אמור לי את שמו של מלך הימים והרוחות. אני רוצה להרוג אותו."

הזקן תחילה החמיר פנים, הביט על נגליס מלמטה וחייר:

"גיבורים גדולים ממך באו הנה. ועצמותיהם נשארו כאן. ראו-נא! להגיד לו את השם!" והזקן הצביע באצבע מיובשת על עץ אלון גדול.

"ראה! בנקרה של האלון הזה מונח גרזן. ברק מוטמן בגרזן. אם תצליח להניף את הגרזן מעל ראשך שלוש פעמים, אגיד לך את השם. אך אם כוחר לא יעמוד, הגרזן יהרוג אתך."

נגליס ניגש לאלון, לקח את הגרזן והניף מעל ראשו! הגרזן רצה לצאת מידיו, להשתחרר ולקפוץ, הברק מכה בנגליס. אך נגליס לא שם לב. שלוש פעמים הניף את הגרזן מעל ראשו ומהתנופה הכה באלון. פרצה אש, עלה ריח גופרית והאלון התפורר לעפר.

"נו בחור" אמר הזקן כשנגליס חזר אליו "גאלווירדאס שמו של מלך הימים והרוחות. קח את הגרזן, לך לחוף הים וקרא לו שלוש פעמים!"

נגלים שם את הגרזן על גבו, הודה לזקן ויצא בדרך חזרה, דרך עמקים וביצות, מעל נהרות רחבים.

הגיע נגלים לחוף הים. נעמד על חולית וקרא בקול רם: "גאלווירדאס, תצא!"

עלו גלים בים, התחילה רוח חזקה.

נגלים קרא לנחש בשנית:

"גאלווירדאס, תצא!"

עוד יותר חזק נשבה הרוח, גבוה עלו גלים בים. ונגלים קרא בשלישית:

"גאלווירדאס, תצא!"

פרצה הרוח ממעמקי הים, הגלים בים התרוממו עד השמיים. יצא מהמים הנחש בעל תשעה ראשים, מכוסה בטין, גופו מלא ספחת. הוא עלה על החוף, כולו שחור כמו לילה. מכל תשע הפיות שלו יוצאת אש, מכים ברקים.

התמתח גאלווירדאס ורעם:

"מי קורא לי?"

"אני, הצייד נגלים! הגיע סופך!"

ונגלים הכה את גאלווירדאס בגרזן. הכה ברק ושלשה ראשים של הנחש נפלו על הארץ. הים יצא על החוף והגיע לנגלים עד הברכיים.

שוב הניף נגלים את הגרזן והוריד עוד שלושה ראשים של הנחש. הים הרעיש שוב ועלה עד החגורה של נגלים. הגלים הכו לצייד בחזה, ניסו להפיל אותו, משכו

אותו למעמקי הים, והרוחות ניסו להוציא את הגרזן
מידיו.

אך נגליס תקע את רגליו חזק בחול, נשם חזק והכה את
הנחש בשלישית!

ברק יצא מהגרזן ועוד שלושה ראשים נפלו לתוך המים.
ובאותו הרגע שקטה הסערה, נרגע הים, שמש בהירה
האירה.

נגליס ניצח את הנחש ובשמחה חזר אל הדייגים. נרינגה
באה לפגוש את החתן שלה. תוך זמן קצר נערכה
החתונה וכולם, נרינגה, נגליס והדייגים המשיכו לחיות
באושר.

הדייגים הודו והללו את נרינגה ונגליס. את גל האדמה,
שמפריד בין שפך הניימן לים הבלטי, קראו על שמה של
נרינגה שבנתה אותו. ועל שמו של נגליס קראו הר גבוה
שבסביבה.

